

ydere, der er etableret i Danmark, og som udbyder informationssamfundstjenester til disse lande.

3.6. Konkrete indgrebsmuligheder

Det følger af direktivets artikel 3, stk. 4, at myndighederne i en medlemsstat ud over de områder, som specifikt er undtaget fra afsenderlandsprincippet i bilaget til direktivet, i særlige tilfælde har mulighed for konkret at gribe ind over for en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat. Artiklen er udtryk for, at princippet om gensidig anerkendelse i artikel 3, stk. 1, konkret kan fraviges.

Artikel 3, stk. 2, er en kodifikation af det EU-retlige princip om gensidig anerkendelse i Traktatens artikel 28. Medlemsstaterne kan i henhold til Traktaten i visse særlige tilfælde foretage begrænsninger i den frie bevægelighed for tjenesteydelser, hvis det eksempelvis er begrundet i den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed samt beskyttelse af planter. Derudover skal indgrebet være ikke-diskriminerende, proportionelt og nødvendigt.

Direktivets artikel 3, stk. 4, opregner også en række beskyttelsesinteresser i form af ufravigelige retsgrundsætninger (»den offentlige orden«), beskyttelse af folkesundheden, forbrugernes, herunder investorerne og den offentlige sikkerhed, der kan begrunde et indgreb, hvis de krænktes, eller der består en alvorlig og tungtvejende risiko herfor. Forskellen mellem direktivets indgrebsmulighed og indgrebsmuligheden i Traktatens artikel 28, er, at direktivet via sin definition på en etableret tjenesteyder præcist definerer, hvilken medlemsstat en informationssamfundstjeneste har sit udspring i. Derudover er de hensyn, der kan begrunde et indgreb i henhold til direktivet, kvantitativt mere begrænset end undtagelserne efter Traktaten. Ligeledes forudsætter direktivet, at en medlemsstat skal overholde en bestemt procedure, inden et konkret indgreb kan foretages.

Myndighederne pålægges således efter artikel 3, stk. 4, en pligt til først at opfordre etableringslandets myndigheder til at foretage et indgreb, og hvis dette ikke er tilstrækkeligt at orientere Kommissionen og etableringslandets myndighed om, at myndigheden selv har til hensigt at træffe de nødvendige foranstaltninger. Proceduren kan i hastende tilfælde fraviges, mod at Kommissionen og etableringslandets myndigheder efterfølgende hurtigst muligt orienteres om indgrebet og begrundelsen for at undlade den normale procedure.

Efter direktivet skal Kommissionen efterfølgende hurtigst muligt vurdere, hvorvidt foranstaltningen er i

overensstemmelse med fællesskabsretten og i givet fald anmode medlemsstaten om at undlade eller bringe den pågældende foranstaltning til ophør. Direktivet indeholder ikke særlige sanktionsmuligheder for Kommissionen. I tilfælde af uoverensstemmelse om lovligheden af et indgreb kan Kommissionen derfor indbringe medlemsstaten for EF-domstolen efter den almindelige traktatkrænkelsesprocedure.

Medlemsstaternes mulighed for i medfør af artikel 3, stk. 4, at begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat gælder også for foranstaltninger, der træffes som led i behandling af straffesager. Det fremgår således af artikel 3, stk. 4, litra a, at begrænsende foranstaltninger skal være nødvendige bl.a. på grund af ufravigelige retsgrundsætninger. Som eksempel på ufravigelige retsgrundsætninger nævnes »forebyggelse, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelse af enkeltpersoners værdighed«. Det følger imidlertid samtidig af artikel 3, stk. 4, litra b, sammenholdt med 26. indledende betragtning til direktivet, at medlemsstatens pligt til at sende en opfordring til den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og til at give meddelelse til Kommissionen ikke gælder ved »retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager«. Den procedure, der følger af artikel 3, stk. 4, litra b, og stk. 5, gælder derfor ikke for sådanne sager. Det følger heraf, at når danske domstole, politiet, anklagemyndigheden og andre myndigheder som led i behandlingen af straffesager her i landet træffer foranstaltninger, der indebærer en begrænsning af adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat, f.eks. fordi den pågældende tjeneste benyttes til at udbrede børnepornografisk materiale i strid med straffelovens § 235, gælder pligten til bl.a. at give meddelelse til Kommissionen ikke. Det fremgår derfor udtrykkeligt af § 6, at bestemmelserne i stk. 2 og 3 ikke finder anvendelse på foranstaltninger, der træffes som led i efterforskning og afgørelse af straffesager.

I overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 4, indeholder lovforslagets § 6 en bestemmelse om, under hvilke betingelser de danske myndigheder har mulighed for at begrænse den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester.

4. Forhåndsgodkendelse

Det fremgår af direktivets artikel 4, stk. 1, at en tjenesteyder for at påbegynde og udøve aktiviteter som